

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Brenda Novak

Ainult sina

Originaali tiitel:
Brenda Novak
No One but You
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2017 by Brenda Novak, Inc
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04377820
ISBN 978-9949-82-589-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Olen elevelil võimalusest tutvustada sulle oma tuliuut sarja! Silver Springs on viie tuhande elanikuga väljamõeldud linnake, mis on loodud California 7500 elanikuga tõelise linna Ojai järgi. Samamoodi nagu Ojai, uhkel-dab see Los Angelesest poolteisetunnise sõidu kaugusel loodes maalili-ses orus asuv linnake kauni Hispaania koloniaalstiilis arhitektuuriga. Et hoida linna unikaalsena, ei lubata sinna ketikauplusi. Selle asemel jul-gustatakse kohalike äride arengut ja kogu piirkonnas on loov, peaaegu spirituaalne õhkkond. Silver Springsi külje alt leiata poisterantšo, mida nimetatakse New Horizoniks, kuhu hooliv naine Aiyana Turner võtab vastu probleemsed poisid, et kasvatada neist imelised mehed.

Sain selle raamatu idee, vaadates tõsielu krimisarja, kus eaka paari poeg tuli ühel õhtul koju talumajja, kus ta koos vanematega elas, leidis nad eest mõrvatuna ja lõpuks hakati teda nende surmas süüdistama. Mitu aastat hiljem suutis politsei tõendada, et tema neid ei tapnud, aga ma võin vaid kujutleda, kuidas selline asi võib kellegi elu muuta. Ma olin kavatsenud kirjutada meestest, kes olid käinud kunagi samas internaatkoolis – kee-rulise taustaga orbudest või hüljatutest –, ja see mõte tundus mulle väga intrigeeriv, eriti seetõttu, et tõenäoliselt oleks politsei olnud veel kahtlus-tavam lapsendatud poja suhtes, kellel on pahanduste tekitaja kuulsus. Kui idee oli sündinud, astus mu kujutlustest välja raamatu lehekülgedele minu kangelane Dawson Reed, kes pole selline – varsti näete –, nagu enamik inimesi temast arvab. Ma armastan selliste lugude kirjutamist, kus tegela-sed peavad jagu saama uskumatutest vastuoludest ja tõestavad lõpuks – nii endale kui kõigile teistele –, et neis on peidus palju enam, kui keegi oodata osanuks. Loodan, et naudid oma külaskäiku Silver Springsi.

Mulle meeldib oma lugejatega suhelda. Võid võtta minuga ühendust Facebookis aadressil [Facebook.com/BrendaNovakAuthor](https://www.facebook.com/BrendaNovakAuthor) või registree-rida end minu igakuise uudiskirja saajaks aadressil brendanovak.com/newsletter-sign-up. Mulle meeldiks, kui saaksin teiega ühendust pidada.

Head lugemist!

Brenda Novak

Brenda Novaki veebi-raamaturühmale,
sest nad meenutavad mulle pidevalt,
kui suur on loo väärtus ja vägi.

1. peatükk

Sajandivanune farmihoone näis kummituslik...

Sadie Harris polnud eriti ebausklik, aga teadmine, et selle valge laudvooderdisega üksildase maja ülakorruse magamistoas oli kaks inimest mõrvatud, vähendas tema indu siin töötada. Ta parkis auto värava ette ja suretas mootori välja, kallutades pead, et kaassõitjapoolsest aknast välja vaadata.

Vähemalt oli Dawson Reed, kelle ajalehekuulutusele ta oli vastanud, vanglast väljas. Sissesõiduteel seisis pikap, mis polnud palju paremas seisus kui Sadie logu Chevy El Camino, mille ema vend oli kolm kuud tagasi surres talle jätnud. Lisaks olid maha võetud viimased kaksteist kuud aknaid ja uksi katnud plangud, trimmitud kõrget rohtu ja postkast korda tehtud. Aga Dawson polnud kodus olnud piisavalt kaua, et tegelda kõigega, mida oli teha vaja. Tema äraolekul toimunud vandaalitsemine ja nii pikalt tühjana seisnud maja pärast oli tal nüüd tööd kuhjaga.

Sadie mõtles, mida mees võib tagasi Silver Springsis olles tunda. Pärast aastat oma vabaduse eest võitlemist oli ta napilt surmamõistmisest pääsenud. Aga ta *ei saanud* olla selle väikese kogukonnaga taasühinemise pärast kuigi evelil. Hoolimata sellest, mida kohtunik ütles, oli ta siinsete elanike silmis süüdi.

Sadie kortsutas kulmu, nähes grafitit, mis oli ikka veel majaseinal alles. Keegi oli kirjutanud aerosoolvärviga varikatuse kohale seinale sõna *MÕRTSUKAS* nii suurte tähtedega, et seda sai peaaegu pool kilomeetrit eemalt maanteelt lugeda. Juba see, et Dawson polnud

grafitit maha küürinud, ütles tema kohta mõndagi, kas pole? Aga mida? Kas ta oli pärast pikka katsumust liiga kurnatud, et hoolida, mida rahvas temast arvab? Liiga hõivatud asjadega, millega oli tema meelest vaja kõigepealt tegelda? Või jättis ta selle alles trotsliku žestina, et ärritada Silver Springsi paljusid asjast huvitatud kodanikke?

Ta oleks võinud mahategijaid naeruvääristada, kui päris kinnisvara hoolimata sellest, mida nemad mõtlesid...

Telefoni seatud märguandehelin pani Sadie nii kõvasti võpata, et ta lõi käe vastu rooli ära. „Ai!“ kaebles ta ja haaras telefoni, et helin välja lülitada. Kui ta kavatses õigeaks ajaks töövestlusele jõuda, oli tal ainult kolm minutit, et kõndida mööda kruusast teed eesukse juurde. Ja ta polnud ikka veel kindel, kas peaks sellele kohtumisele minema või milles pakutud töö üldse seisneb. Kuigi Dawson elas üksi, oli kuulutuses kirjas, et ta otsib majapidaja-hooldajat. Miks ta ise enda eest hoolitseda ei saanud?

Silver Springsis ei olnud eriti paljudel täie tervise juures täiskasvanutel majapidajaid. See hirmutas Sadiet natuke juba enne, kui ta jõudis mõtteni, et oli ohtlik siin üksildases kohas kohtuda mehega, kes oli võibolla oma kasuvanemad kirvega maha lõonud.

Pähe hiilinud verine kujutluspilt tekitas värinaid. Reedide tapmise võigastest detailidest oli ajalehtedes ja õhtustes uudistes järjepidevalt juttu olnud. Siin kandis oleks *igasugune* mõrv olnud šokeeriv. Los Angeles oli kõigest üheksakümneminutilise sõidu kaugusel lõunas. Seal poleks selline kuritegu nii ennekuulmatu olnud. Aga see siin oli rahumeelne kunstnike ja farmerite kogukond oma savitellistest misjonistiilis hoonete ja ilusate seinamaalingutega. Kõige hullem asi, mis siin enne Reedide mõrva juhtus – vähemalt lähiajaloo –, oli see, kui Muellerite tüdruk minema jooksis ja rööviti. Ja seegi juhtus kakskümmend aastat tagasi, pealegi läks tüdruk Hollywoodi ja rööviti *seal*.

Sadie vajutas nuppu, et aktiveerida telefoniekraan, ja kontrollis kellaega – auto kell oli katki nagu kõik muu selles autos, mis ei mõjutanud otseselt sõidukõlblikkust. Kaks minutit. Kas ta sõandab minna? Või peaks minema sõitma, kuni see veel võimalik on?

Sly, tema võimukas varsti-endine-abikaasa, oli hoiatanud, et ta Dawsonist eemale hoiaks. Tal oli kõige kohta midagi öelda. Nad olid eelmisel õhtul selle pärast üle tunni tülitšenud. „Sa ei taha selle tõpra juures töötada. Milline mees tapab une pealt ära kaks vana-inimest – paari, kes võttis ta enda juurde, kui keegi teine teda ei tahtnud? Nad toitsid ja katsid teda. Kohtlesid nagu oma lihast last. Nad olid tema üle nii uhked! Raske uskudagi, mida ta neile tegi. See on ülim reetmine.“

Kui Sadie juhtis mehe tähelepanu sellele, et keegi ei tea kindlalt, kas Dawson oli oma kasuvanemad tapnud ja et süüdimõistmiseks polnud piisavalt tõendeid, oli Sly vihjanud, nagu oleks tal siseinfot, mis kinnitab, et Dawson oli sama palju süüdi kui kurikuulus mõrtsukas O. J. Simpson. „Usu mind. Sa ei tea midagi,“ oli ta öelnud.

Aga *Sly* teadis muidugi kõike – oli alati teadnud. Sadiel oli sellest kõrini, oli mehest kõrini. Mees oli mänginud temaga oma mängu juba ammu enne seda, kui need mõrvad toimusid. Ta oli lahutusprotsessiga venitanud, peitnud turvafirmas mitmesuguseid töid tehes saadud lisasissetulekut, et see ei läheks lapsetoetuse maksimisel arvesse, ähvardanud nende viieaastase poja hooldusõiguse pärast kohtusse minekuga, kui Sadie ei lepi sandikopikatega, mida ta pakkus. Kuna Sadie oli olnud see, kes pidi välja kolima, elas mees nüüd üksinda kolme magamistoaga majas ning Sadie ja Jayden olid pigistatud pisikesse ühe magamistoaga külaliskambrisse. Aga paremate elamistingimustest ei olnud *Sly* veel küllalt. Ta püüdis hoida naist nii suures kitsikuses, et ta peaks *Sly* juurde tagasi minema, kui tahab oma last toita ja katta – ja ka ise süüa.

Sadie libistas pilgu üle farmimaja ja sellest kahel pool laiuvate väljade. See koht ei tundunud kutsuv. Mitu akent oli katki, üks kõrvalhoone oli põlenud ning aeda oli kuhjatud jumal teab kust ilmunud vana mööblit ja muud kola. Ja veel olulisem, lähim naaber elas poolteise kilomeetri kaugusel...

See mees on segane, oli *Sly* vahetult enne kõne lõpetamist vihjanud. Silver Springsi politseinikuna oli ta seda öelnud paraja ülbuse ja eneseteadlikkusega. Aga viimastel aastatel oli *Sly* olnud seotud *nii* paljude lugudega, mis ajasid Sadiel kuklakarvad turri: lugudega

sellest, kuidas ta lõpetas keskkoolinoorte joomapeo, aga ei teavitanud nende vanemaid, kui nad kogu oma õlle ära andsid, või prostituudist, kelle ta oli kinni nabinud, aga ei arreteenud, kui naine nõustus „amativõimudele mõned küpsised küpsetama“. Kuigi Sadie oli kindel, et asi oli palju enamas kui küpsistes – ta oli kunagi kuulnud, kuidas Sly selle kohta mingi labase nalja rääkis –, eitas mees, et oli midagi valesti teinud, kui Sadie temalt selle kohta küsis. Oli öelnud, et ainult naljatas. Aga kui Sly arvas, et saab oma politseimärki näidates kusagilt kasu lõigata, isegi kui see tähendas inimeste hirmutamist või pani kellegi ummisjalu põgenema, ei kõhelnud ta seda kasutamast. Ja ta oli hakanud, eriti abielu lõpu poole, ka Sadiega oma tahtmist jõuga läbi suruma. Kuigi ta polnud naisele kunagi rängalt viga teinud, oli ta sellele lähedale jõudnud.

Nii palju kui Sadiesse puutus, oli Sly ise „segane“. Miks ta peaks siis laskma mehel enda eest otsustada? Ta ei saanud Slyd usaldada. Dawsoni kohta ta vähemalt ei teadnud veel seda.

Minut hiljem ronis Sadie autost välja. Dawson pakkus täisajaga tööd, et ta teeks... loodetavasti midagi, millega ta hakkama saab, ja see mees pakkus palju suuremat palka, kui Sadie Lolita Maaköögis laudu teenindades teenida suutis. Kui ta tahtis oma endisest abi-kaasast lõplikult pääseda, oli see tema võimalus. Nagunii poleks ta mingit muud tööd leidnud, sest Sly saboteeris teda oma mõjuvõimu kasutades igal sammul. Keegi ei sõandanud talle vastu astuda – ta oleks teinud nende elu liiga keeruliseks –, nii et iga kord, kui ta mõnele töökohale kandideeris, öeldi talle, et tal pole sobivat kvalifikatsiooni või et leidus mõni parem kandidaat. Lolita juures sai ta töötada ainult tänu sellele, et oli seal töötanud juba enne mehe juurest lahkumist.

Dawsonil polnud mingit põhjust talle viga teha. Ta pidi seda meeles pidama. Kui ta oli härra ja proua Reedi tapnud, siis sellepärast, et tahtis nende farmi – mitte et sel poleks tähtsust.

Majale lähemale jõudes nägi Sadie tormist kahjustatud katust, seintelt maha kooruvat värvi ja lindude väljaheiteid verandakäsi-puul. Need detailid süvendasid tema halba eelaimust, aga kõhedust hakkas ta tundma alles siis, kui nägi kardinat liikumas. Mõte,

et Dawson jälgis aknast tema lähenemist, pani Sadie peaaegu tagasi pöörduma. Ta peatus, kuid ei jõudnud veel midagi teha, kui juba eesuks avanes ja tema tulevane tööandja nähtavale ilmus.

„Sa oled ilmselt Sadie Harris.“

Silver Springsis oli ainult umbes viis tuhat elanikku. Linna ei saanud mingil moel suureks pidada, aga ometi polnud nad kohutunud. Mees oli temast paar aastat vanem – Sadie teadis mehe vanust ajaleheartiklilistest kohtuasja pärast, mis oli mehe kohta nii palju avalikuks teinud –, kuid nad olid ka erinevates koolides käinud. Sadie oli käinud kohalikus keskkoolis, mees aga New Horizonis – internaatkoolis, mis oli mõeldud ainult poistele. *Probleemsetele* poistele.

Kui... probleemne ta siis oli? Kas piisavalt, et mõrvata abielupaar, kes oli ta enda juurde võtnud? Piisavalt, et meelitada naisterahvas võltsi tööpakkumisega oma farmimajja?

Sadie lootis, et mitte.

„Jah. Ma...“ Naine selitas kurku, püüdes viimast mõtet eemale peletada, „...ma olen Sadie.“

„Ja mina olen Dawson.“

Nagu oleks mehel vaja olnud end tutvustada. Peaaegu meeter kaheksakümnene Dawson oli olnud vanglast väljas piisavalt kaua, et veidi päikest saada. Tema liivakarva juuksed, mis olid lõigatud tüüpilisse maavangla vangide sõjaväelaskliku soengusse, sulandusid kokku kuldse nahavärviga, kuid olid teravas kontrastis tema silmadega, mis olid sinised, aga mitte sügavsinised, vaid pigem jäised. Sadie teadis juba enne tulekut, et mees on nägus. Kõik olid suure numbri teinud sellest, kuidas tema „inglinägu“ ei klapi kokku tema „saatanlike“ tegudega. Naine oli näinud Dawsonist nii palju fotosid, et oleks tundnud ta ära ka siis, kui mees poleks oma verandal seisnud. „Ma tean.“

„Sa jälgisid istungit.“

„Teatud määral jah. See oli kogu linnas kõneaineks, nii et oleks olnud keeruline sellest mitte teada.“

Mees noogutas, nagu oleks just sellist vastust oodanudki. „Õigus. See on muidugi kahetsusväärne. Aga... aitäh, et tulid.“